

TAAL VAN DE TOEKOMST – Tivoli 12 maart TAALSHOW – jibbe willems

Wanneer mijn ouders niet wilden dat wij hun gesprekken verstonden
die ze voerden over geldzaken, opvoeding, seks of liefde,
schakelden ze over naar het Italiaans.

Als ze dat deden, wisten we niet wát ze zeiden,
maar wel dat ze hun woorden ongeschikt achtten voor kinderen.

Wanneer mijn kinderen informatie willen uitwisselen
zonder mijn bemoeienis of commentaar,
spreken ze een rudimentair Mandarijn dat ze in de klas leren
omdat ze op de Julianaschool denken dat we in de toekomst onder Chinees bewind leven.

Volgens de Medezeggenschapsraad was er lang getwijfeld,
waren andere kanshebbers Spaans, Arabisch, Amerikaans Engels en Russisch,
en viel de keuze uiteindelijk op China,
vanuit de overtuiging dat de derde hond er met het been vandoor gaat.

Nǐ hǎo.

In de toekomst klinkt dus
geen rudimentair Nederlands dat geëvolueerd is
in een taallerend kind
en van overbodigheden ontdaan,

als een spraakwaterval van voor een 21^e-eeuwer onbegrijpelijke afkortingen

(zoals
OMG SKA GECONDO metje PRELABREU)

(of
KLA-DI-SKIBIDI-BOPLA-DI BOKITO-SATIPRO)

(nee,
Ha-Nee-Zee-Za-Overbo-wo)

Het Nederlands zelf zal overbodig worden.

Ondertussen worden mijn vrouw en ik,
met onze eenvoudige beheersing van de ons omringende talen,
waarbij zij het Limburgs meeneemt,
en ik in naam het Fries,
verbaal volkomen geïsoleerd.

Ons begrips-begrip is te lokaal, te regionaal, teveel op de eigen navel gericht.

En toch, als ik naar de staat van de wereld kijk,
staat de eigen navel waarschijnlijk symbool voor de taal van de toekomst.

Lang is er geloofd in een progressief gelijkheidsstreven,
ook ik koesterde een naïeve hoop op gestage vooruitgang
die zich ook in de puntjes en komma's van de taal uit zou strekken.

Ideolinguïsten construeerden als filosofisch antwoord op oprukkend nationalisme kunsttalen om etnische spanningen te bestrijden, om verschillen te overbruggen, vrij van culturele lading.

Kunsttalen als het Esperanto, Volapük, Ido, Lingua Ignota en Klingon, verbale torens van Babel om nader tot elkaar te komen.

Het zijn talen die in onze steeds stekeliger wereld, vol alfa-mannetjes die van alfa-wetenschappen gruwen, steeds minder weerklank vinden, omdat we alleen onze eigen woorden lijken te willen echoën, of woorden die op onze eigen woorden lijken.

We willen woorden om complexe situ's plat te slaan.

Woorden om ondoordringbare taalgrenzen te trekken.

Woorden waarmee we anderen uit kunnen sluiten.

Iedere groep een eigen taal;
zelfs woorden met dezelfde betekenis
krijgen een tegenovergestelde ideologische lading.

Zoals *wakker* en *woke*.

Desalniettemin niettegenstaande tweemaal het tegenovergestelde van *slapen*, maar:

Wie *wakker* is,
weet dat er maar twee biologische geslachten zijn

Wie *woke* is,
weet dat binaire verdeling in man en vrouw een construct is

Wie *wakker* is steekt als een horde hunnen alles in de hens

Wie *woke* is respecteert de *hunnen* en de *hens*

Wakker en *woke* droomt allebei:

Wie *wakker* is droomt van volkstribunaal

Wie *woke* is droomt van genderneutraal

Maar de droom van de een is de nachtmerrie van de ander.

Zo sluiten groepen zich in steeds kleinere bubbels op, op basis van een gemeenschappelijke taal die sociaal, cultureel, financieel, geografisch, ideologisch, religieus, genetisch is, en zich steeds verder verscherpt.

Wie afwijkt dondert in de kloof -
de emojikloof
de empathiekloof
de energiekloof
de woonkloof
de opleidingskloof
de coronakloof
de kommakloof
de armoedekloof
de taalkloof
de klimaatkloof
de kloof tussen stad en platteland
de intelligentiekloof
de migratiekloof
de politieke kloof
de emancipatiekloof
de friet-of-patat-kloof
de tepelkloof

de orgasmekloof

boomer-duimpjes staan recht tegenover app-vingers van zoomer-bochels
vleesvervangers liggen *cringe* in de clinch met vleesverlangers
feestneutrale vliegschaamte vecht met *my no-cap-sigma-ERA*

tot er enkel nog individuele bubbels over zijn...

We schreeuwen steeds harder en verstaan elkaar steeds minder,
communiceren steeds meer in triggers en escalatie,
smeren *social media* vol metalagen woede en negeren de troost
tot we alleen nog naar elkaar schreeuwen in deze nieuwe verzuiling.

Tot we niks anders meer doen dan verbale betekenisloosheid gillen,
niks anders dan emotie met lucht verplaatsen
met overbodige woorden en nutteloze grammatica
in een omgekeerde evolutie,
onze moedertalen ont-baren zichzelf
we stikken in onze vadertongen
wij worden van angst en woede krijsende primaten

in digitale torens van Babel
ooit opgericht vanuit het verlangen alle informatie overal gratis beschikbaar te maken,
maar die verwoekerd zijn tot *online* gezwellen,
eentjes en nullen van manipulatie, desinformatie, oplichting, intimidatie en gekrijs.

Zo wordt onze taal steeds *aapser*
als groene meerkatten echoën we elkaars alarmgeluiden
en horen we in elke piep een levensbedreigend roofdier.

Nog even en de mensheid heeft zichzelf zo schor gekrijst
dat we een nieuwe manier van communiceren moeten vinden.

Niet meer schreeuwend naar mensen die zo ver weg van ons staan
dat ze ons niet kunnen of willen verstaan,
maar enkel nog hees fluisterend tot de mensen die dichtbij ons staan.

Misschien zelfs nauwelijks met woorden nog:
de taal van het jaar 2100 is een fysieke taal
omdat we dan, eindelijk, snappen dat de enige manier om elkaar te begrijpen
lichamelijk is.

En de taal zónder lichaam,
die in computers en telefoons leeft,
een zichzelf *re-tweetend* virus
waar originele gedachtes heen gaan om te sterven,
gesmoord door kunstmatige intelligentie...
die taal verdwijnt.

Zelfs boeken, als gastlichamen van de taal, zullen verdwijnen.

Wij zullen elkaar nog wel verhalen vertellen rond het kampvuur,
maar niet langer met woorden;

dat doen we met kopjes en kroelen,
met hier en daar een miauwtje,
als klanknabootsing van vroegere intimiteit,
met spinnen en likken

uit ons staartbotje groeit onze staart terug
onder onze neus evolueren lange snorharen
we zullen op onze rug liggen
en elkaar ons zachte buikje aanbieden

we zullen elkaar vastpakken,
omarmen
en verhalen vrijen.